

2. KAPITOLA

Strašlivá rýma

Lilka a Jola se vydaly za Zlatkou. Minuly chatku myší rodinky Třasořitkových a kavárnu U Muchomůrky, před kterou právě vysedávala vydří rodinka Kluzáčkových a pochutnávala si na oříškových košíčkách. Na poklábosení

s přáteli nebyl čas, a tak jim jen zamávaly a spěchaly dál.

Nakonec Zlatka zastavila před zvláštní kulatou stavbou zasazenou do koruny stromu jako obrovské hnízdo. Byla vyrobená z mnoha vzájemně propletených větví pokrytých zářivě modrými a žlutými kvítky.

Na nápisu nade dveřmi stálo: „Hájek Uzdravení“.

„Tady bydlí Fuflíkovi,“ vysvětlila Zlatka. „Pan a paní Fuflíkovi jsou oba lékaři. Starají se o všechna zvířátka v lese.“

Zacinkala zvonkem na dveřích ve tvaru pírka.

Zaslechly vzrušené
zaskřehotání a dvířka nad
nimi se rázem rozletěla.

Ze dvířek vyhopsala malá
bílá sovička v proužkované
čepici s bambulí.

„Vy musíte být Jola a Lilka!“ zvolala.

„Jsem tak ráda, že jste přišly.“

„Ano, to jsme my,“ usmála se Lilka. „A jak se jmenuješ ty?“

„Já jsem Matylda Fuflíková,“ představila se sovička a vznesla se do vzduchu blíž k nim. „Pomáhám mamince a tatínkovi,“ dodala a načepýřila peří. „Nosím v košíčku léky nemocným zvířátkům. Miluji létání!“

Vznesla se do vzduchu, udělala roztomilou otočku a dosedla Jole na rameno.

Jola pohladila Matyldu po hebounkém křídle. „Zlatka říkala, že potřebuješ naši pomoc.“

Sovička přikývla. „Máme tu takový problém.“ Její kulaťoučká ochmýřená tvářička zvažněla. „Moc ráda řeším různé problémy, ale tenhle vyřešit nedokážu. Zlatka nám pověděla o nemocnici Pomocná tlapka, a tak nás napadlo, že byste nám snad mohly pomoci.“

„Uděláme, co budeme moct,“ řekla Lilka.
„A o co vlastně jde?“

„Máme tu jednu pacientku a nemůžeme přijít na to, co jí vlastně je,“ odpověděla Matylda. Vrátila se ke dveřím: „Pojďte dál.“

Zlatka se vydala po schůdcích ke dveřím a dívky ji následovaly. Dvířka byla nízká, tak

se musely přikrčit, aby jimi prošly, ale jakmile se ocitly uvnitř, mohly se zase narovnat.

Stály v kulaté místnosti lemované regály. Byly plné různých lahviček s květinami, sklenic s chomáči barevného dýmu, hromádek ob vazů vyrobených z měkoučkého sena i stohu pavučin se štítkem „Na říznutí a škrábance“. Regály zakrývaly stěny od podlahy až po strop, lahve a sklenice odrážely sluneční svit, který sem proudil stropním oknem.

„Páni,“ vydechla Jola.

Lilka si přečetla etiketu na jedné sklenici:

„Mast ze želé bobulek na přecitlivělé vousky.“

„Brutnákový zklidňující krém na rozježené peří,“ četla Jola na malém dřevěném kotlíku.

„Prvosenkové okvětní plátky na bolavé tlapky,“ ukázala Lilka na větší krabičku.

Následovaly Matyldu, která pokračovala do prostorné, vzdušné místnosti. U stolu seděly dvě dospělé sovy a míchaly další léky.

Opodál stály tři drobné postýlky. Kolem jedné byly zatažené krásné záclonky zdobené květinami.

Zpoza záclonek se ozýval podivný zvuk:
„Pšííík!“

„Mami, tati!“ ozvala se Matylda. „Zlatka přivedla Jolu a Lilku, aby nám pomohly.“

„Pšííík!“ ozvalo se znovu za záclonkami.

Obě sovy vyskočily od stolu. „Vítejte, vítejte!“ pravil Matyldin tatínek, který měl na dlouhém koženém pásku kolem krku zavěšené malé hodinky. „Já jsem doktor Fuflík.“

„Pšííík!“

„A mně zase říkají doktorka Fuflíková,“ představila se Matyldina maminka, než obě dívky srdečně objala, až jí z očí spadly brýle. „Díky, že jste přišly.“ Zdvihla bambusovou trubičku: „Právě se chystám poslechnout pacientův dech tímto Dechoměrem. Vynalezl ho náš bratranec výr pan Mudropírko. Jen se pojd'te podívat.“

Jola, Lilka a Zlatka ji následovaly za květinové záclonky.

„Pšííík!“

Pacientkou byla malá hnědá myška s náhrdelníkem z malých růžových pupat na krku. Choulila se na polštářku stočená

do klubička, vousky měla zplihlé a její drobounký nosík vypadal celý bolavý.

„Káťa Třasořitková!“ zvolala Lilka. Ona a Jola se s Káťou seznámily, když pomáhaly její sestře Molly při jednom z dřívějších dobrodružství v lese Přátelství.

„Chudinko malá,“ špitla Jola a něžně pohladila myšku po tlapičce, „copak je ti?“

„Pšíík!“

